

ARNHEMSCHE SCOURANT.



De prijs dezer Courant, die geregeld vijfmaal
weeks wordt uitgegeven, en wel op Dingsdag,
Woensdag, Donderdag, Vrijdag en Zaterdag, is
15 in de drie maanden.

VRIJDAG 20 MAART.

De prijs der Advertentiën is van een tot vijf
regels, f 1.00, en voor elk regel boven 20
centen, behalve 35 centen voor elke
plaatsing.

Het voorloopig verslag der centrale afdeeling over het ontwerp van wet nopens de burgerlijke pensioenen.

III.

Wanneer men in het verleenen van een pensioen geene verplichting en dus (al wil men het verbloemen) eene lottere gunst ziet, had men beter gedaan het geven van pensioenen af te schaffen; men zou den staat niet tot eene groote verzekeringsmaatschappij gemaakt hebben, tegenover wier monopolie den leden geenerlei regten verzekerd zijn. De staat en de ambtenaren zouden er bij winnen; de staat zag zich niet aan het verwijt blootgesteld, dat zijne beloften logentaa! en zijne mildheid het gevolg van geweld is; logentaa!, in zoo verre hij het beloofde tractement niet betaalt, terwijl hij later mild is uit gewelddadig ingehouden penningen. De ambtenaren zouden elders goedkooper en onder betere waarborgen hunne belangen kunnen doen verzekeren; want wanneer de wet toch op het beginsel rust, dat hier geene verplichting aan de zijde van den staat aanwezig is, — hebben wij ook geenerlei zekerheid, dat deze niet morgen misschien over zijne onverpligte goedheid berouw hebben en de pen door hunne pensioenen halen zal.

Men zou dan ook de groote onregtvaardigheid niet begaan hebben, van de ambtenaren te doen bijdragen tot een pensioen, waarvan zij gaarne afstand zouden willen doen, tegen genot der hun beloofde jaarwedde, of hunne bijdrage terug te houden, niettegenstaande men hun geen pensioen verleent. De staat wil een fonds oprigten, waaruit in het bezwaar der pensioenen door de belanghebbenden zal voorzien worden; de maatregel heet zóó wel in het belang der ambtenaren als van het rijk te geschieden, maar bij de toepassing denkt men alleen om het voordeel van het laatste, en, uit vrees dat anders dat pensioen-fonds niet groot genoeg zal worden, dwingt men alle ambtenaren zonder onderscheid daaraan deel te nemen: eene verzekeringsmaatschappij heeft geen regt, zich door geweld leden te bezorgen.

Het zal altijd onmogelijk wezen — en daarom misschien bewaart het voorloopig verslag hieromtrent een diep en voorzigtig stilzwijgen — dien dwang te verdedigen, even als het eene onverschoonbare onregtvaardigheid blijven zal, wanneer men hun, die bijgedragen hebben, hun penningen — onverschillig om welke reden — ophoudt, en tevens weigert hun het door hen daarvoor gestorte terug te geven.

De Kamer heugt het pensioen voor eene sommoes, wier uitreiking men goedgevoelen heeft tot een algemeen staatsbelang te verheffen. Daaraan zal het dan wel toe te schrijven zijn, dat zij niet en-

kel over dien dwang en die onregtvaardigheid zwijgt, maar dat sommige leden de bijdragen nog hooger gesteld wilden hebben; dat eenige leden zelfs zoo ver gegaan zijn, van te wenschen, »dat de »aanvraag om pensioen gegrond zoude »moeten zijn op behoefte aan pensioen; »dat bij de aanvraag gevoegd zoude moeten worden eene verklaring van den »adressant-zelfen, dat die behoefte in »derdaad bestond.» Ziet, dat heet eerst regtvaardigheid; men laat bijdragen betalen voor een pensioen, of liever men neemt die zelfs den ambtenaar af, en wanneer dan de tijd voor hem gekomen is, waarin hij niet langer werken kan, zoo zal men hem dat pensioen, waarvoor hij gedurende een groot gedeelte van zijn leven betaalde, niet geven, tenzij hij verklaren wille, *behoefstig* te wezen. Het pensioen nadert aldus de bedeeling der armen.

Dat de Kamer, echter, meer genegen schijnt om den ambtenaren op het door hen verdiende loon te beknihbelen, dan hun aantal te verminderen, blijkt, wanneer wij zien, hoe de *meerderheid* der leden gunstig dacht over het oprigten van eenen raad van bestuur over het burgerlijk pensioen-fonds. En toch aan aantal van ambtenaren ontbreekt het ons niet; wij behoeven het niet te vermeerderen. Ware de qualiteit gelijk aan de quantiteit, dan zou alles vrij wat beter gaan: de Kamer wil medewerken om nog meer onevenredigheid tusschen beide te brengen.

Zelfs het oprigten van een afzonderlijk pensioen-fonds, met al zijnen nasleep van nutteloozen omslag, vatbaarheid voor misbruiken en verduistering van den waren toestand der financiën des lands, vond nog in de Kamer verscheidene verdedigers, op gronden, honderdmaal wederlegd, in zoo verre hunne onbeduidendheid of onduidelijkheid niet alle wederlegging vruchteloze moeite deden schijnen.

Wij hebben uit onze wetten-fabriek den goed werk zien te voorschijn komen; het tegenwoordig ontwerp zal, wanneer het wet mogt worden, onder de slechtsten mogen gerekend worden. Mogten wij er tegen bewaard blijven!

Dit ontwerp is het uitvloeisel van beperkte inzichten en vooroordeelen, uit vroegere misbruiken ontsproten. Door deze getroffen, zocht men herstel, waar dit niet te vinden is. Dewijl men vroeger somtijds verkwistend te werk ging, zoekt men dit nu door zuinigheid op enkele punten goed te maken. Die zucht is op zich zelve loffelbaar, bij eene begrooting van uitgaven van een en zeventig miljoen gulden, die op den dag verarmende handelingen van een miljoen menschen, te verdedigen; maar die zuinigheid moet niet onbeduidende zijn

en niet willekeurig noch roekeloos noch regel erkennen. Herziet de grondwet; vereenvoudigt uw beheer; vermindert het talloos en nuttelooz heit uwer ambtenaren; maakt goede, duidelijke, eenvoudige wetten; wilt niet alles alleen doen, maar duldt, dat elke staatsmagt in baren kring zelfstandig werke, — en gij zult toenon goeds bezuinigen, waar uwe ellenlange beknihbaling van somtijds zuur verdiende penningen er nauwelijks honderde guldens besparen zal. De staat zal verder komen met eenige weinige, bekwame, talentvolle en goed bezoldigde ambtenaren, dan nu met al uwe, even onbeduidende als op allerlei wijze uitgezogen wordende schrijvers. Elke waar naar zijnen prijs; en het is eene dwaasheid, verstand, oordeel en talenten in ambtenaren te vorderen, wanneer men die niet naar verdiensten beloonen wil.

De Kamer heeft gezegd, dat tusschen regt en gunst het algemeen staatsbelang inligt: maar dat algemeen staatsbelang eischt gebiedend, dat de personen, aan welke de leiding der staatsmachine wordt opgedragen, op de hoogte hunner roeping staan. De zoodanigen kan men dan alleen over het slaafsche en velerlei onaangename, hetwelk van het ambtenaarsleven onafscheidelijk is, doen heen stappen en aan de dienst des lands verbinden, wanneer neen hun den prijsbiedt, welken zij gelden; en bestaat er onmogelijkheid dit oogenblikkelijk te doen, zoo verdeele men de belooning ook over de latere jaren, en vergelede hun dan de vroeger bewezen en onbetaald gebleven diensten. Elke pensioen-wet, welke dit niet in het oog houdt, rust op eenen onjuisten grondslag, en strijdt met dat algemeen belang, hetwelk men juist zegt te willen bevorderen.

Buitenlandsche berigten.

ZWITSERLAND.

Zürich, 20 maart. Op den 22sten dezer zal hier de 10de vergadering: Het gewigtigst onderwerp van de vergadering is het wets-ontwerp nopens de burgerlijke wettingen. Het denkbeeld, om het ontwerp door eene wet te bevestigen, is uitgesproken in het brein der conservatieven; *Bluntschli* heeft, in zijn rapport over het communisme, het eerst daarop opmerkzaam gemaakt. Wat, echter, onder *Bluntschli's* bestuur niet geschiedde, dat geschiedt thans onder *Furrer en Zehnder*, en men wil nu niet enkel de verspreiding van communistische, maar in éénen hoofdzakelijk die van alle politieke denkbeelden verbieden, welke het regerings-stelsel mogten raken. De gewetene wet is eene gelegenheids-wet en heeft haren grond niet zoozeer in een den staat van de zijde der socialisten dreigend gevaar, dan wel in de ijdelheid onzer bewindvoerders en in hunne groote vrees voor de conservatieven. *Treichler* heeft *Furrer's* regerings-stelsel meermalen scherp, doch op eene naar ons wetten geheel geoorloofde wijze gekritiseerd; hij heeft beweerd, dat de liberalen hun beginsel ontrouw waren geworden; dat zij op eene onverantwoordelijke wijze met het volk gespeeld hadden, enz. *Treichler's* komst op het toneel der politiek vindt grooten bijval bij het jongere geslacht en de arbeiders; deze kloof tusschen er tot stand tusschen de liberalen; er begon alom eenen nieuwe partij te vormen. De *Furrer'sche* partij deed nu al het mogelijke om *Treichler's* bedrij-

